

Conferència de l'alcalde de Lleida, Àngel Ros al Col·legi de periodistes de Lleida. (Abril 2007)

Els grans reptes de Lleida

El discurs que l'Alcalde fa anualment al Col·legi de Periodistes ha de fer referència, en el quart any de legislatura, al balanç del Govern. Però governar dóna una perspectiva de cap a on ha d'anar la ciutat, i els ciutadans així ho han d'esperar legítimament, perquè qui governa ha de tenir un projecte de futur per a la seva ciutat.

L'actual govern municipal a Lleida és el resultat de l'acció d'un conjunt de forces de progrés que tinc l'honor de presidir. Malgrat la immediatesa de les properes eleccions, avui no presentaré un programa electoral perquè soc l'alcalde de totes i tots i per això explicaré allò que hem fet, com veig la ciutat i cap a on crec que aquesta ha d'anar, des de la perspectiva que dóna presidir el govern municipal.

Durant aquests últims anys, Lleida ha estat experimentant una transformació pas a pas, un canvi tranquil.

En la trobada de Nadal amb els mitjans de comunicació, vaig utilitzar la figura que ara us actualitzaré i ampliaré. Fent un exercici d'asincronia deia i us dic ara als aquí presents que si fa 3 anys ens haguessin dit que:

- El Pla de l'estació estaria en plena fase de cobriment de les vies, i aquest cobriment no arribaria només a Comtes d'Urgell, com estava planificat, sinó a l'estació, fent de Lleida una de les poques ciutats on l'Alta Velocitat arriba al Centre i amb les vies totalment cobertes.
- Que no hi hauria Torres elèctriques al barri de Magraners i es desenvoluparien habitatges, de protecció oficial i lliures, als barris de la marge esquerra del riu.

- Que el promès sòl per a 1.100 vivendes de protecció oficial seria, ja ara, per a 2.500 habitatges, 800 dels quals estan en diferents fases de construcció.
- Que una Rambla uniria Pardinyes i Balàfia i estaria planificada la seva unió amb el Secà.
- Que totes les cases de l'Horta tindrien accés a l'aigua potable i que aquesta estaria també arribant al Polígon del Segre.
- Que els Camps Elisis, el nostre parc del segle XIX i centre cultural de la 1a. meitat del segle XX, estaria al segle XXI, integrat amb el Parc del Riu.
- Que la Mitjana seria un parc accessible amb usos creixents per a tothom.
- Que tindríem 2 nous parcs: Rufeia i Serrallarga i estaríem fent el Pla Director de les Basses.

- Que hauríem remodelat l'Eix comercial més llarg d'Europa guanyant 600 metres lineals de peatonalització i creant noves places en el mateix Eix, on també estem acabant el Projecte de la Plaça de Sant Francesc.
- Que Lleida hauria activat els seus 2 turons, i treballa simultàniament en tots dos per primera vegada:
 - A la Seu, invertint amb la Generalitat més que mai, incorporant la Suda i recuperant i protegint el propi Turó
 - i el Turó de Gardeny, creant amb la UDL el Parc Científic on ja treballen 300 persones, i rehabilitant el poc conegut i valuós Castell dels Templers.
- Que Lleida seria capital de la Cultura Catalana i es faria notar la seva vitalitat.
- Que tindríem projecte i finançament per al Museu Morera.

- Que tindríem 3 noves Escoles Bressol en funcionament, i una més, la dels Aubares en plena construcció a més de dos noves Ludoteques.
- Que Lleida tindria 2 Plans de Barris: Mariola i Centre Històric, que estarien a ple funcionament, aconseguint que la Generalitat, a més a més del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, hi vinculés els Departaments de Salut, Cultura, Treball, Benestar i Habitatge.
- Que estaríem acabant les obres d'ampliació i remodelació del Pont Vell.
- Que hauríem començat les obres del Pont de Príncep de Viana i de l'Av. de Pinyana.
- Que tindríem cobertura social per als col·lectius amb més dificultats arribant a donar servei a 20.000 persones.

- Que tots els camps de futbol base de Lleida serien de gespa artificial.
- Que hauríem fet 3 noves piscines municipals: Cappont, Secà i Balàfia; i estaríem fent el projecte i disposant de finançament per a la piscina oberta de Pardinyes i el poliesportiu de Secà-Balàfia.
- Que hauríem fet nous equipaments socials al Centre i a l'Horta, que estaríem fent la Llar del Pilar i ampliant i renovant les ja existents.
- Que estaríem treballant en les borses d'habitatge, facilitant vivendes en compra i en lloguer per als ciutadans i especialment per als més joves i per als més grans.
- Que hauríem signat i desenvolupat el Pacte Social per a la Ciutadania amb els Sindicats UGT i CCOO que, entre altres coses, ha permès l'arribada dels autobusos al Polígon, el desenvolupament d'habitatges i la gratuïtat dels autobusos per a la gent gran.

- Que hauríem rehabilitat el Casal de Joventut Republicana.
- Que l'Ajuntament hauria reduït l'endeutament en 8,9 milions d'euros en quatre anys, el que suposa passar d'una ràtio de deute del 150% sobre ingressos corrents l'any 2.003, al 96,88 % al 2.006. Que tancaríem els exercicis amb superàvit i que augmentaria la nostra capacitat inversora.
- Que hauria millorat sensiblement la neteja i el manteniment de la ciutat amb nous contractes i recursos.
- Que hauríem treballat en la millora i l'accessibilitat de la via pública, incloent la remodelació de fins a 20 places i espais públics.
- Que tindríem una plaça, Joc de la Bola, símbol de la integració Escola-Ciutat i símbol d'una arquitectura i un paisatgisme que cuida els darrers detalls del confort, la convivència i la sostenibilitat.

- Que hauríem incrementat un 25% la plantilla de la Guàrdia Urbana, que estem reforçant els comandaments i que estan baixant els indicadors de faltes i delictes a la ciutat.
- Que empreses com Indra-Soluziona, Microsoft o 7 empreses de Tecnologia de Lleida han apostat per ser al Parc de Gardeny.
- Que estaríem licitant el jardí botànic ó Arborètum.

Això, que era difícilment creïble fa 4 anys, ara és una realitat.

Però Lleida no acaba aquí. L'Alcalde i el Govern de la ciutat han de tenir un projecte de futur. Amb les bases de la feina feta i amb una societat civil forta, Lleida es projecta cap al segle XXI.

Si des de la meva perspectiva us he citat alguns dels reptes que hem assolit fins ara, és hora d'explicar el que crec que necessita la ciutat d'ara en endavant. I avanço que no són la seguretat, l'habitatge, la immigració, la promoció econòmica i el sòl industria, ni l'urbanisme en sentit ampli.

Aquests temes sortiran. Són parts, elements, de temes molt més amplis i estratègics, que configuraran el benestar de les persones, la pervivència de Lleida com a ciutat i la força de Lleida en un món global. Però malgrat aquesta globalització tenim també a les persones que dins un món complex tenen dret al seu desenvolupament, individual i social.

Els quatre grans eixos que, en la meva opinió, ha de desenvolupar la ciutat són els següents:

1. La cohesió social
2. L'educació
3. La cultura
4. El medi ambient

Finalment i de forma horitzontal hem de trobar l'encaix de Lleida al nostre entorn.

1.- LA COHESIÓ SOCIAL.

És l'origen i el futur de la ciutat. El ciutadà com objecte i subjecte de drets i deures. La ciutat viu l'evolució dels serveis socials cap als serveis personals i cap als drets universals. Cal interioritzar el concepte de deure associat al de dret. Cal veure el civisme i la convivència com a factors cohesionadors de la ciutat. La ciutat que avança amb oportunitats per a tothom, independentment de les limitacions o restriccions, estructurals o temporals, que tots tenim. Tinc el convenciment que l'economia de mercat ha de ser corregida amb polítiques socials i que la pròpia economia de mercat haurà d'incorporar com a costos necessaris i no qüestionats.

L'accessibilitat als llocs públics i privats és un cost social de la mateixa naturalesa que qualsevol altre cost de producció o comercialització.

La gestió de les diferències culturals, ètniques o socials en els àmbits educatius i de salut no han d'ésser un problema. És una dada en un món complex. La complexitat ens fa rics socialment i culturalment, és a dir, humanament. Les societats lineals i uniformes no generen art, ni ciència, ni progrés. Gestionar la uniformitat no és un mèrit, és un avorriment.

Lleida ha de fer de la cohesió social un tret diferencial i un orgull de ciutat. Històricament ho ha fet. Els nostres dos plans de barris, els 17 casals de jubilats, el centre materno-infantil, les nostres ONG'S d'origen cristià, d'altres confessions o laiques amb joves i grans, voluntaris que treballen per a la millora de l'escolarització dels grups o persones amb risc de marginació, dels que treballen per a la integració de les persones amb discapacitat, dels que treballen per a la igualtat efectiva home-dona i dels que treballen per a la integració i dignitat dels immigrants.

La política pública d'habitatge és una peça d'aquesta política de cohesió. Hem de seguir rehabilitant els barris amb risc d'exclusió; els habitatges que no reuneixen condicions; els habitatges que abans (fa massa pocs anys), es consideraven habitatges socials. L'urbanisme al centre i als barris ha de crear les condicions perquè les persones hi visquin dignament. Les places i rambles com a espais de convivència, els jocs infantils, els de gent gran o els de persones amb discapacitat, ens fan gaudir a tots d'un patrimoni comú del qual en diem ciutat.

A nivell de propostes globals, el proper Ajuntament haurà de ser un agent directe de la Llei de Dependència, facilitant serveis i equipaments als col·lectius amb risc i amb necessitat. Caldrà reforçar la política de cessió de solars per residències de gent gran, posant ara especial atenció als barris de la marge esquerra, Cappont, Bordeta i Magraners. Caldrà augmentar els ratis d'atenció personal i Teleassistència a la gent gran, passant per damunt dels ja 2.000 usuaris actuals.

Caldrà fer una política de manteniment de carrers amb una orientació clara a l'accessibilitat i a la seguretat.

Pel que fa a l'habitatge, cal l'impuls del lloguer per a joves i gent gran i l'oferta d'HPO en les seves diferents modalitats d'una manera ordenada, d'acord amb un estudi de demanda que caldrà tenir per als diferents barris de la ciutat.

Finalment el col·lectiu immigrant ha de ser objecte de les nostres polítiques de cohesió buscant la integració mitjançant l'educació, la inserció laboral i la política d'habitatge.

2.- L'EDUCACIÓ

Lleida ja és un model de ciutat educadora, mèrit que li bé dels moviments de renovació pedagògica que es produïren al primer terç del segle XX. Els centres d'ensenyament de la nostra ciutat, tant públics com privats, han tingut tradicionalment una qualitat que, juntament amb la diversitat d'orígens i idearis: escola pública, escola cristiana, cooperatives i escoles privades laiques, han fet que la nostra ciutat tingui una important oferta educativa.

L'Ajuntament, sense competències en el món educatiu, està construint la catorzena escola bressol i té concerts amb 5 més d'origen privat o cooperatiu. Les escoles municipals de Belles Arts, el Conservatori i l'Aula de Teatre, amb una matrícula total de més de 1.400 alumnes.

L'existència del propi Institut Municipal d'Educació és una mostra de la importància que l'escola té al govern municipal.

L'ensenyament universitari ha d'ésser una de les senyals d'identitat actuals i futures de Lleida. La Universitat més antiga de la Corona d'Aragó, amb 700 anys d'existència, ha de trobar en aquest segle un espai propi on ser excel·lent. Els nostres 8.500 estudiants universitaris i els nostres 822 professors són un senyal d'identitat de la ciutat.

Els projectes que compartim, com el Parc Científic o els projectes de difusió de la nostra Universitat són, i han d'ésser, compartits pel binomi Universitat-Ciutat.

Lleida ha d'ésser coneguda arreu per la qualitat dels ensenyaments universitaris en els àmbits que la mateixa universitat defineixi, avui per avui, el món agroalimentari amb una perfecta sintonia amb l'estratègia de ciutat.

La Ciutat Universitària, situada a Cappont, ha d'ésser, amb els Campus d'Agrònoms, de Medicina, de l'antic Seminari i el Parc de Gardeny, el focus de creació del saber a Lleida en el segle del coneixement.

Sigui qui sigui el proper govern municipal i el proper govern de la Universitat, la feina està iniciada, però no acabada (d'altra part una ciutat i una universitat no estan mai acabades).

En la meua opinió, i ho he manifestat públicament en discursos i escrits, però ara ho concretaré més, la universitat actual i el segle actual han de representar un altre Renaixement per a les humanitats. Ciències i Lletres comparteixen mètode científic, en un cas aplicant-lo a l'univers amb les seves lleis físiques, i en l'altre aplicant-lo a l'home i a la societat.

Les ciències i la seva aplicació, la tecnologia, necessiten les humanitats i aquestes necessiten les tècniques modernes desenvolupades per crear nous enginys i serveis. Molt especialment les tècniques informàtiques, multimèdia i de producció audiovisual.

El Parc Científic i Tecnològic situat a Gardeny, a les casernes d'Artilleria, és un inici. El Parc és la peça bàsica per engranar la universitat amb l'empresa i per crear riquesa i ocupació a Lleida. Ara la ciutat ha d'oferir i crear amb la Universitat el Parc de les Humanitats, que caldria situar a les casernes d'Infanteria, on ja hi hem projectat i cedit l'espai per a la biblioteca del conjunt de les Universitats Catalanes. La resta hauria d'ésser el lloc de recerca i d'innovació per al desenvolupament i ampliació del coneixement basat en les humanitats.

Hem citat els ensenyaments primaris i secundaris, hem parlat i fet propostes de la Universitat.

El nostre país té una assignatura pendent, els estudis de Formació Professional. Sense FP (Cicles Formatius) no hi ha nous processos a les empreses. Sense una bona FP (Cicles Formatius) i uns bons estudiants i professors no hi ha innovació, productivitat i per tant competitivitat a les nostres empreses. Hi ha d'haver a nivell de país un gran pacte per a la Formació Professional, per al seu reconeixement social i per a l'encaix amb les necessitats d'empresa.

A Lleida volem ser pioners d'aquest gran pacte. La Fira de la Formació Professional, els Premis de final d'estudis, la reserva del Viver de Gardeny, són parts d'una estratègia que inclou el futur Centre Integral anunciat pel Conseller Ernest Maragall.

Avui la Formació Professional és una necessitat per a l'empresa moderna, i el seu reconeixement social és un símbol des d'una societat cap als nois i noies que protagonitzaran el canvi empresarial.

Finalment l'educació és un dret, i per tant des dels governs hem de garantir l'efectivitat del seu compliment. Educar on pot haver-hi més dificultat, educar on hi ha diferència, educar on hi ha risc, educar on hi ha marginació. Aquesta és un tasca on entitats públiques i privades, professionals i voluntaris, centres públics de la Generalitat, Centres Privats i Centres Municipals com l'IMT treballant per aconseguir el compliment d'un dret bàsic que a la fi marcarà el grau de maduresa de la societat.

La ciutat té doncs grans reptes que els futurs governs han de resoldre. Continuar sent ciutat educadora, progressant en nous centres d'escoles bressol propis i concertats, avançar en els estudis artístics, contribuir a fer més gran i millor la nostra Universitat i la seva relació amb l'empresa i amb la ciutat mitjançant el Parc Científic. Obrir el nou Parc de les Humanitats. Fer de Lleida la ciutat líder i pilot dels ensenyaments de Formació Professional. I, finalment, educar quan hi ha especials dificultats. Tot això perquè l'educació és un dret i perquè el futur de les ciutats i els pobles els marcarà l'educació dels seus ciutadans.

3.- LA CULTURA.

La cultura, en tant que coneixements adquirits per una col·lectivitat, aporta la personalitat i la base de l'autoestima d'un poble, d'una ciutat i d'un país.

Lleida, doncs, ha de veure en la seva producció cultural i en la difusió de la mateixa, allò que ens dóna personalitat i, a l'hora, la nostra contribució a la personalitat de Catalunya com a país.

En la difusió d'altres cultures a la nostra Ciutat hi hem de veure el nostre enriquiment com a persones i l'aportació a una mentalitat cosmopolita que ens fa progressar en un món global, compatible amb l'enfortiment de les personalitats nacionals.

La cultura avui té una triple dimensió o un triple rol: l'enfortiment de la identitat de ciutat i de país, el creixement de la persona i el desenvolupament com a sector econòmic o indústria cultural. Cap de les 3 dimensions té preponderància sobre les altres, sinó que justament es complementen.

En el segle del coneixement la cultura esdevindrà una font de generació d'ocupació per als països i ciutats que hi apostin clarament.

Apostar per la cultura és treballar dos actius: El Patrimoni Cultural i l'Educació.

Lleida, ciutat que va desenvolupar un paper clau en diferents períodes històrics, ha de conèixer, activar i difondre el seu patrimoni cultural, històric i artístic. La ciutat dels dos turons i de la primera Universitat de la Corona, ha d'estudiar, rehabilitar i donar valor al seu patrimoni. La Seu, la Suda, els Templers, el Centre Històric, les muralles, el modernisme, i les aportacions de l'arquitectura contemporània, són les bases per a generar coneixement basat en el que fórem, el que som, sense oblidar els seus artistes plàstics, els seus escriptors i els seus compositors musicals.

La Generalitat i l'Ajuntament, propietaris de gran part d'aquest patrimoni, hem de seguir invertint i fer-ho amb més força per ser un referent del país en els propers anys.

En paral·lel, la creació artística s'ha de basar en l'educació en l'ensenyament bàsic i en les escoles de les diferents arts per tal que, juntament amb els ajuts i el foment de la producció artística, generem una activitat cultural per al consum intern i per a la seva difusió.

Lleida s'ha guanyat ser Capital de la Cultura Catalana. La continuació d'aquest èxit serà seguir sent, a partir de l'any vinent, una referència de la cultura catalana assumida de fet per tot el país. Les nostres institucions, l'IMAC i Turisme de Lleida treballen per a la producció cultural i l'activació del Patrimoni de la nostra ciutat.

La tasca dels anys propers haurà de basar-se en les següents fites: la inversió continuada en els dos Turons mitjançant conveni amb les administracions locals i de la Generalitat. Només així aconseguirem que la Seu i els Templers siguin patrimoni de Catalunya i, en un futur, que la Seu sigui Patrimoni de la Humanitat.

El segon eix ha d'ésser la construcció del Museu Morera i la del Museu d'Història de la ciutat. El primer ja en una seu definitiva i el segon en un lloc rellevant de valor històric, com pot ser les Termes de Remolins.

El tercer eix és el foment de la cultura artística en l'ensenyament primari i secundari i la potenciació dels ensenyaments d'arts plàstiques, musicals i escèniques a les corresponents escoles municipals.

El quart eix és el foment de la creació cultural basada en el Parc de les Humanitats i, les noves infraestructures culturals i els ajuts als joves dedicats a la producció artística.

L'estima del que hem estat i la voluntat del que som, ens permetrà ser referència en el segle de la cultura i l'educació que vol dir, el segle XXI, el segle del coneixement.

4.- EL MEDI AMBIENT

La configuració física de Lleida la donen els seus dos turons, l'horta i el riu. El segon terme municipal més gran de Catalunya, amb 211 km², permet disposar d'una agricultura que és, a més a més, d'una activitat productiva, una capa de relació entre el món urbà i l'entorn agrícola i ramader intensiu, la indústria i els serveis.

La protecció i activació de l'horta ens dóna un tret diferencial respecte a altres ciutats.

El descobriment paisatgístic de l'horta, els seus usos lúdics, esportius i pedagògics, ja endegats, ens aportaran aquesta convivència de Lleida amb el seu entorn natural, que totes les ciutats reclamen i nosaltres tenim.

Protegir l'horta i usar l'horta, són compatibles. Com ho és desenvolupar les infraestructures necessàries, inclosa la variant Sud, que amb el menor impacte ambiental, ha de donar servei a Lleida i per tant també a la mateixa horta.

En aquest mandat municipal hem portat a l'horta les infraestructures d'aigua potable que no teníem, hem arreglat camins de forma continuada i hem fet noves infraestructures socials i educatives.

Queda seguir incorporant la ciutat a l'horta i l'horta a la ciutat, entesa aquesta com a portadora de serveis. La millora dels serveis de transport públics, o la ja endegada millora de la recollida de residus, són temes en els que cal seguir treballant.

Lleida té el riu Segre com a element que dóna personalitat a la ciutat. Avui Lleida té molt més que el riu. Lleida té el parc fluvial urbà més llarg de l'estat espanyol. Lleida té un parc natural de 90 Ha, la Mitjana, amb camins accessibles per a totes les persones que volen gaudir de la natura, la vegetació i la fauna dels boscos de ribera fluvial. I riu avall Lleida té els aiguamolls de Rufeà, també posats en funcionament per a usos lúdics i pedagògics durant aquest mandat municipal.

L'eix del Riu, la Mitjana, el Parc del Riu amb els Camps Elisis integrats, els Aiguamolls de Rufeà, el ja iniciat camí natural que anirà d'un extrem a l'altre, i l'eix fluvial, configuren la personalitat d'una ciutat que, des dels seus espais naturals més preuats, veu els seus dos turons, bressol de la Ciutat.

Caldrà continuar aquesta línia, l'activació del riu. Activació i permeabilització són compatibles, amb el 8è pont ja en construcció, símbol de la Lleida Moderna, com ho són el Palau de Congressos i les seves torres, totes al camí del riu, com a les grans ciutats on la vida comença al riu, o al port, i s'estén, perquè només les grans ciutats són capaces d'incorporar la natura sense por.

Sense por per la ciutat ni per la natura. La capacitat de recursos que aporta ser gran i la sensibilitat que aporta l'educació fan possible el binomi natura-ciutat. Lleida ho pot aconseguir.

Ens cal també, com a línia de futur, estendre el Parc del Riu més amunt i més avall de la ciutat. La connexió riu amunt amb els projectes que surten de Balaguer i riu avall amb els projectes que surten del baix Segre fins a Mequinença donarà força i capacitat de desenvolupament basat en la natura en el nostre entorn.

El medi ambient és més que la potenciació de l'horta i del parc del riu. És una actitud que basada en l'educació ens ha de permetre una ciutat sostenible quant a transport, quant a tractament de residus, quant a il·luminació, quant a usos de materials i d'energies. La nostra aposta fins ara ha estat molt clara, i amb una finalitat pedagògica. Caldrà continuar aquesta línia per aconseguir una cultura de sostenibilitat efectiva. Hem de ser capaços, a més a més, de generar una economia basada en la sostenibilitat i en la natura. Les empreses han de passar a considerar els temes mediambientals més com un valor afegit, que com un cost. Sé que el pas és dur, i encara hem d'anar més enllà. Hem de generar nous productes i serveis i diferenciar els productes existents, en base al respecte al medi i a la sostenibilitat.

5.- LLEIDA AL MÓN

Hem parlat fins ara dels 4 grans eixos que ha de marcar la presència de Lleida en el futur i que, com des de l'any 1150, aquest futur i la gestió del present ha d'ésser el full de ruta, com diríem ara, del govern municipal.

Aquests 4 eixos, Cohesió, Educació, Cultura i Medi Ambient, tenen una dimensió temporal definida: primeres dècades del segle XXI. Cal ara definir la dimensió espacial.

M'heu sentit parlar moltes vegades dels conceptes de Regió Metropolitana, d'Àrea Metropolitana (m'agrada més per les analogies), així com també m'heu sentit parlar de Capital Interior de Catalunya i de Capital Agroalimentària de la nostra euroregió. El mèrit d'aquestes dues accepcions no és, però, tampoc meu. Els devem al cronista del Rei Pere II, el primer, i al President Maragall, el segon.

Quin és el paper de Lleida i amb quines eines l'ha de desenvolupar?

Lleida, ciutat avui de 130.000 habitants, no té cap altra ciutat del seu tamany fins a 100 km. a l'Est, 250 km. al Nord, 150 km. a l'Oest, i moltíssims més al Sud.

Lleida té una àrea d'influència en l'oferta local de bens i serveis que xifrem prudentment en 300.000 habitants. La influència directa en el món agroalimentari és molt més gran. Del preu del porc que cada dijous es fixa a Mercolleida en fan cas a la Llotja d'Hannover i influeix a tota Europa. Amb un nivell de menor lideratge, però també molt important, el pes de la contractació a Lleida és rellevant a un gran conjunt de subsectors del món agrícola i ramader.

Lleida té sectors econòmics on la seva rellevància depassa l'àmbit de la ciutat: la construcció i l'obra pública, el citat món agroalimentari, el comerç, el turisme, la logística i les tecnologies.

Avui els factors crítics pel desenvolupament econòmic són l'Educació, de la qual hem parlat abastament i les infraestructures, especialment les comunicacions (físiques i virtuals).

Lleida pateix un problema de comunicacions que, actualment, amb el Govern de la Generalitat i el de l'Estat estem resolent, però no ens hem de distreure ja que aquestes són claus per al nostre desenvolupament: L'autovia Cantàbric-Mediterràni (Lleida-Osca), la Lleida-França per la Vall d'Aran (fins a Sopeira), l'autovia Lleida- Saragossa, el desdoblament de l'Eix Transversal i el tancament de la Variant de Lleida pel que fa a xarxa de carreteres.

L'aeroport serà una realitat l'estiu del 2008, després d'anys de reivindicacions amb anteriors governs de la Generalitat. Finalment el ferrocarril, sistema bàsic en el futur amb intermodalitat amb els anteriors. A la potenciació amb llançadores de l'Alta Velocitat, cal afegir un sistema de rodalies que complementi el transport públic per carretera amb un sistema de tarifes integrades (ja planificat entre la Paeria, el Consell Comarcal i la Generalitat). Finalment, respecte a les mercaderies per ferrocarril cal reforçar la nostra via amb Barcelona desenvolupant una estació logística intermodal amb ferrocarril a l'àrea que defineix l'aeroport amb l'eix ferroviari Saragossa-Barcelona, tal com ja preveu el Pla Territorial de Catalunya, en fase d'informació al públic.

Lleida necessita reforçar la seva xarxa de comunicacions per fer competitiu els sis sectors econòmics definits abans.

Pel que fa al sòl industrial, hem de desenvolupar els terrenys comprats entre la Generalitat i l'ajuntament (ja ara més de 5 milions de metres quadrats), lo qual ens garanteix que qualsevol empresa podrà ubicar-se a Lleida en disposar del sòl industrial que precisi. I hem de desenvolupar el sòl industrial del segle del coneixement (aquell d'ús intensiu d'intel·ligència i no de superfície): els Parcs Científics i de les Humanitats, veritables polígons industrials del segle del coneixement. Sostenibles, incorporadors de valor i generadors d'ocupació de qualitat per als joves. L'adequada proporció de sòl clàssic i sòl del coneixement és condició necessària per a la radicació d'empreses en els anys actuals i futurs.

Lleida ha de desenvolupar una atracció en el seu entorn proper (300.000 habitants) en els àmbits del comerç i dels serveis, i en un entorn més global per al nou turisme (el de congressos, on som la segona ciutat de Catalunya; cultura, natura i lleure). Les nostres polítiques, que cal continuar, de renovació dels eixos i pols comercials, d'infraestructures com el Palau de Congressos i d'activació del nostre patrimoni històric (la Seu i Gardeny) i patrimoni natural (l'eix del riu) ens posiciona excepcionalment bé per al comerç i per al turisme.

Hem d'absorbir, liderant des de Lleida, els 30.000 m2. del Pla Territorial Sectorial de Comerç, i d'acord amb el nostre desenvolupament urbanístic i comercial, seguir millorant la nostra capitalitat també en l' àmbit del comerç.

Lleida ha de visualitzar la seva capacitat comercial i empresarial, en general, amb la seva Fira, ja avui la primera de Catalunya després de Barcelona i a gran distància de les altres. Lleida necessita desenvolupar el Pla Estratègic de la Fira creant nous pavellons en les zones annexes a la instal·lació actual i amb una nova connexió amb el Palau de Congressos.

Durant tota aquesta darrera part del discurs estem depassant permanentment, i assumint implícitament, la nostra realitat de ciutat, els nostres 211 km². i 130.000 habitants. Lleida ha d'avançar per depassar de fet i de dret aquestes fronteres artificials i difuses. El proper període municipal serà el de preparació del proper pla general que serà vigent al 2015. També el nou Pla General haurà de tenir en compte la realitat metropolitana. Basant-nos en els principis de col·laboració, de voluntarietat i d'asimetria hem de consolidar una Àrea Metropolitana que treballi conjuntament els serveis bàsics: Salut, Transport, Tractament de Residus i planifiqui globalment, dins el marc del Pla Territorial, el Sòl Industrial, també el Residencial, determinats equipaments i la Promoció Econòmica del Territori.

A ningú ha estranyat quan he parlat de l'aeroport, situat fora del terme de Lleida, o l'estació intermodal - logística de ferrocarril, situada també en el polígon Almenar-Alguaire-Almacelles-Lleida, o quan he citat els 5 MM. de m². de sòl industrial situats parcialment fora del nostre terme municipal.

Caldrà en el futur formalitzar allò que ja considerem normal i eficaç.

Lleida lidera un territori ampli, la capitalitat interior de Catalunya ho requereix. M'he de referir forçosament al Pirineu, també perquè es allí, al Pla de Beret, on he escrit aquest discurs. Lleida ha estat sempre la porta del Pirineu i qualsevol observador exterior, quan sona el nom Lleida, pensa automàticament en aquestes muntanyes. Les lleis territorials crearan la Vegueria del Pirineu i l'Aràn amb criteris d'eficiència i responent a les legítimes aspiracions dels ciutadans que requereixen una Administració pròpia i propera. Això no ha d'ésser cap obstacle per a què el binomi Lleida-Pirineu no funcioni, al contrari l'hem de potenciar. Ens necessitem mútuament. El Pirineu no tindrà cap ciutat de 130.000 habitants més propera culturalment i sentimentalment. Lleida ha de ser canal prioritari des dels punts de vista cultural, turístic i econòmic amb el Pirineu. Niça, situada en plena costa, és la referència per a una part dels Alps i Milà tota una plana, ho és per als Alps Centrals.

Les divisions administratives i polítiques, i d'això el nostre país en sap prou, no són sinó complementàries de les culturals, econòmiques i socials.

Acabo. Lleida, la ciutat i el seu govern municipal, han treballat dur aquests anys, tenint el repte d'entrar amb força en una societat global. Lleida, i el govern municipal que sorgeixi de la voluntat popular, ha de treballar per tenir un espai propi en el nostre país i en el segle XXI. Les peces hi són, l'estratègia la sabem. Només ens hem de creure, nosaltres mateixos, que és possible.

Gràcies.

Lleida, 12 d'abril de 2007